

บทที่ 5

อภิปรายผลการวิจัย

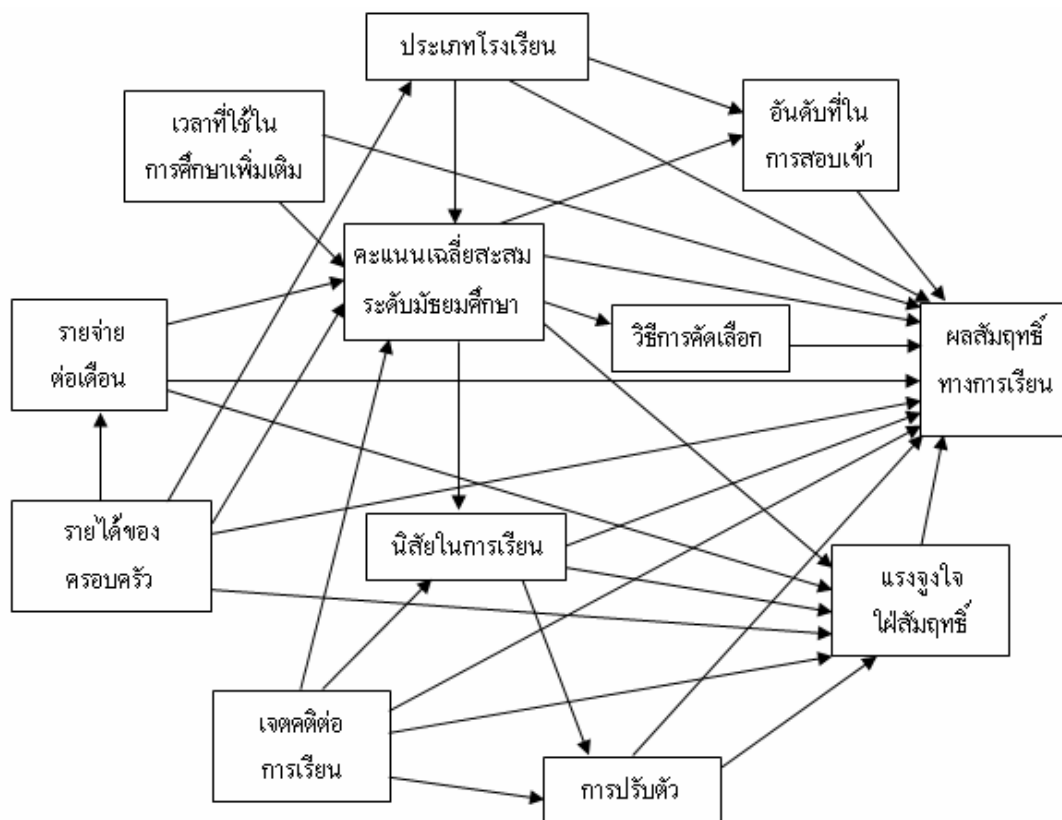
การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและพัฒนาารูปแบบปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ซึ่งสามารถสรุปผลการวิจัยตามหัวข้อดังนี้

1. วัตถุประสงค์ของการวิจัย
2. สมมติฐานของการวิจัย
3. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. เครื่องมือสำหรับการวิจัย
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล
8. อภิปรายผลการวิจัย
9. ข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาารูปแบบปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
2. พัฒนารูปแบบของปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

สมมติฐานการวิจัย

ภาพประกอบ 8 แสดงรูปแบบปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรีมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ตามสมมติฐาน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 1,564 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 520 คน ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling)

เครื่องมือสำหรับการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในวิจัยประกอบด้วย แบบสอบถาม จำนวน 1 ฉบับและแบบวัดจำนวน 4 ฉบับ ดังนี้

ฉบับที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

ฉบับที่ 2 แบบวัดเจตคติต่อการเรียน

ฉบับที่ 3 แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ฉบับที่ 4 แบบวัดนิสัยในการเรียน

ฉบับที่ 5 แบบวัดการปรับตัว

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยขอหนังสือจากภาควิชาประเมินผลและวิจัยทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี เพื่อขออนุญาตในการเก็บรวบรวมข้อมูลในหอพักนักศึกษา โดยใช้เวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมด 12 วัน ตั้งแต่วันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2551 ถึงวันที่ 29 กุมภาพันธ์ 2551

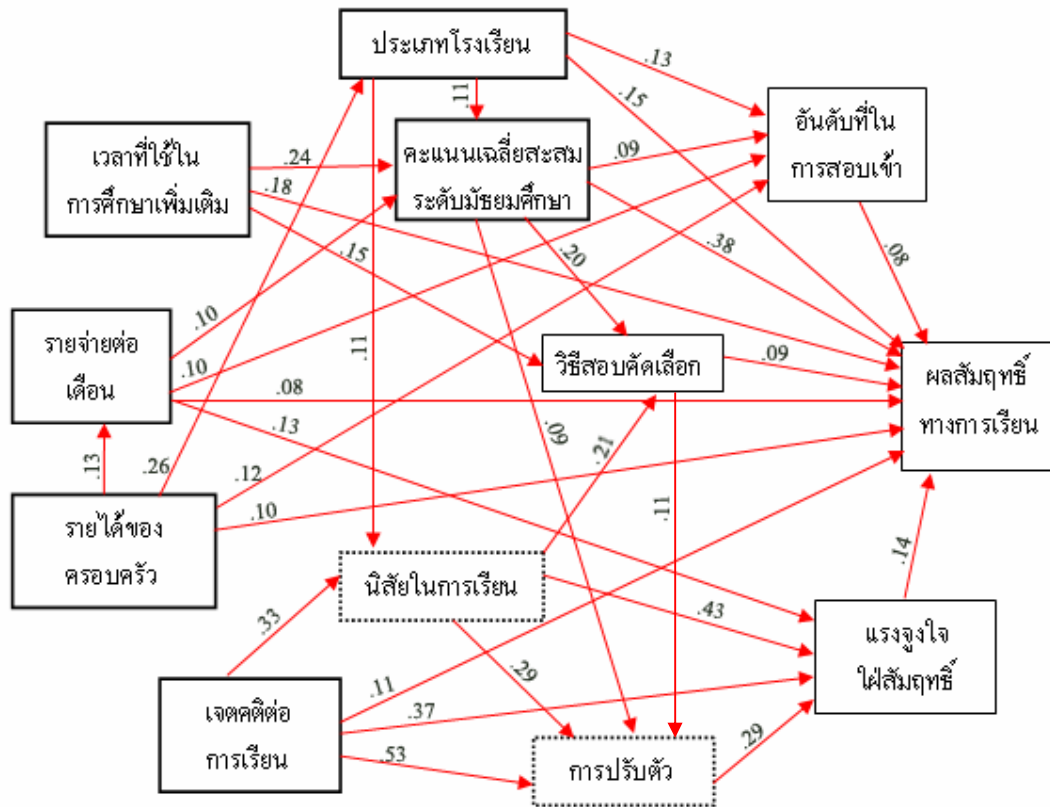
การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูลค่าสถิติพื้นฐาน วิเคราะห์ความสัมพันธ์ ใช้โปรแกรม Statistica 6.0
2. การวิเคราะห์อิทธิพล (Path Analysis) และทดสอบความสอดคล้องของรูปแบบปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้โปรแกรม LISREL 8.30

สรุปผลการวิจัย

1. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่นำมาศึกษา ทั้ง 12 ตัว พบว่า ตัวแปรพยากรณ์ที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางบวกอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ได้แก่ คะแนนเฉลี่ยระดับมัธยมศึกษา มีค่าเท่ากับ .478 เวลาที่ใช้ในการศึกษาเพิ่มเติม เท่ากับ .362 นิสัยในการเรียน เท่ากับ .336 ประเภทโรงเรียน เท่ากับ .254 วิธีสอบคัดเลือก เท่ากับ .233 รายได้ของครอบครัว เท่ากับ .208 รายจ่ายของนักศึกษา เท่ากับ .201 และอันดับที่ในการสอบเข้า เท่ากับ .196 ตัวแปรพยากรณ์ที่มีความสัมพันธ์กันผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เท่ากับ .109 ส่วนตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ เจตคติต่อการเรียน และการปรับตัว

2. รูปแบบปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ที่ปรับแก้ แสดงดังภาพประกอบ 9

ภาพประกอบ 9 รูปแบบปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ที่ปรับแก้

ผลการวิเคราะห์รูปแบบปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ตามสมมติฐาน พบว่า รูปแบบปัจจัยเชิงสาเหตุตามสมมติฐานไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ทำการปรับโมเดลใหม่โดยยึดตามหลักทฤษฎีและความเป็นไปได้ในสภาพความเป็นจริง โดยรูปแบบปัจจัยเชิงสาเหตุที่ปรับแก้มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์อยู่ในเกณฑ์ที่ดี ผลการตรวจสอบความกลมกลืนของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบว่า ตัวแปรทั้งหมดในโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ ร้อยละ 38 โมเดลมีค่าไค-สแควร์ (Chi-squar) เท่ากับ 23.50 มีความน่าจะเป็นเท่ากับ .86 ที่องศาอิสระเท่ากับ 32 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .99 ค่าดัชนีวัดความกลมกลืนที่ปรับแก้ (AGFI) เท่ากับ .98 ดัชนีรากกำลังสองเฉลี่ย (RMR) เท่ากับ .024

และการตรวจสอบความกลมกลืนของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ด้วยค่ารากกำลังสองของความแตกต่างโดยประมาณ (RMSEA) เท่ากับ .000

เส้นทางอิทธิพลของตัวแปรต่าง ๆ ในรูปแบบปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี วิทยาเขตปัตตานี พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมศึกษา มีค่าอิทธิพลรวมเท่ากับ .400 เวลาที่ใช้ในการศึกษาเพิ่มเติม มีค่าอิทธิพลรวมเท่ากับ .320 เจตคติต่อการเรียน มีค่าอิทธิพลรวมเท่ากับ .270 ประเภทโรงเรียน มีค่าอิทธิพลรวมเท่ากับ .220 รายได้ของครอบครัว มีค่าอิทธิพลรวมเท่ากับ .180 รายจ่ายของนักศึกษา มีค่าอิทธิพลรวมเท่ากับ .150 ตัวแปรที่มีอิทธิพลเฉพาะทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีค่าอิทธิพลรวมเท่ากับ .140 วิธีสอบคัดเลือก มีค่าอิทธิพลรวมเท่ากับ .092 อันดับที่ใช้ในการสอบเข้า มีค่าอิทธิพลรวมเท่ากับ .083 ส่วนตัวแปรที่มีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ได้แก่ นิสัยในการเรียน มีค่าอิทธิพลรวมเท่ากับ .070 และการปรับตัว มีค่าอิทธิพลรวมเท่ากับ .040

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของศึกษานำมาอภิปรายผลดังนี้

1. รูปแบบปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ที่ปรับแก้มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผลการตรวจสอบความกลมกลืนของโมเดล พบว่า ตัวแปรทั้งหมดในโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ ร้อยละ 38 มีค่าสถิติไค-สแควร์ (Chi-square) เท่ากับ 23.50 มีค่าความน่าเชื่อถือเท่ากับ .86 ที่องศาอิสระเท่ากับ 32 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .99 ค่าดัชนีวัดความกลมกลืนที่ปรับแก้ (AGFI) เท่ากับ .98 ดัชนีรากกำลังสองเฉลี่ย (RMR) เท่ากับ .024 และการตรวจสอบความกลมกลืนของรูปแบบปัจจัยเชิงสาเหตุกับข้อมูลเชิงประจักษ์ด้วยค่ารากกำลังสองของความแตกต่างโดยประมาณ (RMSEA) เท่ากับ .000

2. เปรียบเทียบเส้นทางอิทธิพลในรูปแบบปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี สามารถแบ่งได้ 3 กลุ่ม ดังนี้

2.1 ตัวแปรที่มีอิทธิพลทั้งในรูปแบบที่เป็นทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรีมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ได้แก่

2.1.1 คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมศึกษา เป็นตัวแปรที่สำคัญและมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมศึกษาสูงเป็นผู้ที่มีความรู้พื้นฐานดีก็ย่อมสามารถนำความรู้มาใช้ได้อย่างต่อเนื่อง ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ในเนื้อหาใหม่ ๆ ซึ่งมีความสำคัญมากในการเรียนระดับปริญญาตรี เพราะถ้านักศึกษามีความรู้เดิมอยู่ในเกณฑ์ที่ดีก็ทำให้นักศึกษาสามารถเรียนรู้ในสิ่งที่เรียนได้ง่ายขึ้นสอดคล้องกับทราซทอง พวกสันเทียะ (2542 :74-75) ศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาแคลคูลัส 1 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี พบว่า ความรู้เดิมมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สอดคล้องกับ Noeth and Other (1974 : 213) ศึกษาตัวแปรที่มีผลต่อการพยากรณ์ความสำเร็จในภาคเรียนแรก สัตวศาสตร์ มหาวิทยาลัยเปอร์ดู พบว่า ตัวแปรที่เป็นตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุดคือ คะแนนผลการเรียนก่อนเข้าศึกษาสอดคล้องกับ Burke (1982 อ้างถึงใน วิมลรัตน์ คล้ายเนียม, 2533 : 15-16) ศึกษาแบบการวิเคราะห์สาเหตุ เพื่ออธิบายอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมที่เกิดจากตัวแปรด้านความถนัดทางคณิตศาสตร์และการให้คำแนะนำในการเรียนต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับมัธยมศึกษาและระดับมหาวิทยาลัย พบว่า เกรดเฉลี่ยในระดับมัศึกษามีอิทธิพลทางตรงต่อเกรดเฉลี่ยในระดับมหาวิทยาลัย และสอดคล้องกับงานวิจัยของซิดชนก เชิงเซาว์และคณะ (2545 : 202-203) ศึกษาอิทธิพลการกวดวิชาที่มีต่อความตรงเชิงพยากรณ์และความยุติธรรมของแบบทดสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พบว่า คะแนนเฉลี่ยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาตรีสูงด้วย ฉะนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคควรให้ความสำคัญกับการสอนและการสร้างพื้นฐานความรู้ในแต่ละรายวิชา โดยเฉพาะอาจารย์ผู้สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ควรสร้างพื้นฐานทางการเรียนที่ดีให้แก่นักเรียนเพื่อนำความรู้ที่ได้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ทางการเรียนในระดับที่สูงขึ้น

2.1.2 ตัวแปรเวลาที่ใช้ในการศึกษาเพิ่มเติมเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งนี้อาจเนื่องจากนักศึกษาจะต้องใช้เวลาพัฒนาตนเองเพราะการศึกษาในห้องเรียนไม่เพียงพอและเป็นเพียงความรู้บางส่วนที่อาจารย์ผู้สอนแนะนำให้นักศึกษาเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมได้ด้วยตนเอง เวลาที่ใช้ในการค้นคว้าและศึกษาเพิ่มเติมจึงเป็นสิ่งสำคัญ โดยนักศึกษาที่ใช้เวลาในการศึกษาเพิ่มเติมมากก็ย่อมจะทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจเนื้อหาในแต่ละรายวิชามากขึ้น จะช่วยให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง แต่ถ้านักศึกษาใช้เวลาในการศึกษาเพิ่มเติมน้อยก็จะทำให้มีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาของแต่ละรายวิชาน้อยจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกอบชัย โปธินาแคะ (2546 : 83-84) ศึกษาการวิเคราะห์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดศรีสะเกษ พบว่า ตัวแปรเวลาที่ใช้ในการศึกษาเพิ่มเติมมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย และสอดคล้องกับทราซทอง พวกสันเทียะ (2542 : 74-75) ศึกษา

รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา แคลคูลัส 1 ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี พบว่า เวลาที่ใช้ในการศึกษาเพิ่มเติมมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและสอดคล้องกับสุชาติ หอมจันทร์ (2546 : 84-85) ศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครราชสีมา พบว่า ตัวแปรเวลาที่ใช้ในการศึกษาเพิ่มเติมมีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ฉะนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษาไม่ว่าจะเป็นอาจารย์หรือผู้สอนและผู้ปกครองควรให้ความสำคัญกับการใช้เวลาว่างของนักเรียน/นักศึกษาในขณะที่กำลังเรียนอยู่ในสถานศึกษา รวมทั้งสนับสนุนและส่งเสริมการใช้เวลาว่างของนักเรียน/นักศึกษาให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนให้มากที่สุด นอกจากนี้ตัวนักเรียน/นักศึกษาเองควรให้ความสำคัญและใช้เวลาที่มีอยู่ในการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการเรียนเพื่อให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น

2.1.3 ประเภทของโรงเรียนเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากการจัดการเรียนการสอนหรือการศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนมีความแตกต่างกัน มีความพร้อมในการเรียนการสอน อาคารสถานที่ วัสดุครุภัณฑ์ บุคลากรทางการสอนที่แตกต่างกัน อีกทั้งโอกาสในการคัดเลือกผู้เข้าศึกษาได้แตกต่างกัน เป็นผลให้นักเรียนที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนของรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนมีความสามารถในการเรียนต่างกันสอดคล้องกับงานวิจัยของอริยา กูหาและบัญญัติ ขงย่วน (2547 : 267) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลให้นักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานีมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในภาวะรอพินิจ พบว่า สังกัดของโรงเรียนมัธยมศึกษาที่นักเรียนสำเร็จการศึกษาส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพินิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักศึกษาที่จบจากโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาลมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในภาวะรอพินิจน้อยกว่านักศึกษาที่จบการศึกษาจากโรงเรียนเอกชน ร้อยละ 61 สอดคล้องกับมณฑารัตน์ ชูพินิจ (2540 : 93) ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช พบว่า ประเภทโรงเรียนที่นักศึกษาจบการศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่แตกต่างกัน นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนที่ต่างกันผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่างกัน ฉะนั้นผู้บริหาร โรงเรียนและครูผู้สอนควรให้ความสำคัญกับกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ เช่น การจัดกิจกรรมทางวิชาการที่ส่งเสริมกระบวนการเรียนการสอน และผู้บริหารโรงเรียนควรส่งเสริมการให้ความรู้แก่ครูผู้สอนอย่างต่อเนื่อง เพื่อจะได้นำมาใช้ในการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ และควรให้การสนับสนุนการสื่อการสอน วัสดุอุปกรณ์ทางด้านการเรียนการสอนให้เพียงพอกับความต้องการของนักเรียน

2.1.4 ฐานะเศรษฐกิจ ได้แก่ รายได้ของครอบครัวและรายจ่ายต่อเดือนของนักศึกษาเป็นตัวแปรที่สำคัญที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งนี้เพราะฐานะทางเศรษฐกิจเป็นตัวกำหนดคุณภาพและโอกาสทางสังคมและการเรียนของนักศึกษา นักศึกษาที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีไม่มีปัญหาทางด้านรายได้ของครอบครัว และค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวันก็ย่อมได้รับโอกาสดี ๆ และสิ่งดี ๆ มากกว่านักศึกษาที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ ดังนั้น นักศึกษาที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีมีค่าใช้จ่ายที่เพียงพอสำหรับการดำเนินชีวิตและการซื้ออุปกรณ์การเรียนย่อมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่มีรายได้ของครอบครัวต่ำและค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวันต่ำสอดคล้องกับงานวิจัยของสุพัตรา วิจิตร โสภ (2532 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยองค์ประกอบบางประการที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา พบว่า องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ Slade (1976 :4944) ศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรด้านเศรษฐกิจสังคม พบว่า รายได้ของครอบครัว สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ดี สอดคล้องกับงานวิจัยของ McIamed (1987 : 4331A) ศึกษาฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมเป็นตัวแปรที่ใช้ในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญและสอดคล้องกับสุชาติ ขุนฤทธิ์เอียด (2544 : 90) รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสตูล พบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมมีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.1.5 เจตคติต่อการเรียนเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษามีเจตคติต่อการเรียนและสาขาวิชาที่เรียนสูงน่าจะมีการตั้งใจและสนใจศึกษาค้นคว้า มีกระตือรือร้นที่จะหาความรู้อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ เพราะนักศึกษาเห็นความสำคัญและคุณค่าของการเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของชวลีพรรณ พลธานี (2547 :97) ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พบว่า เจตคติมีอิทธิพลทางตรงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยมหาสารคาม สอดคล้องกับงานวิจัยของทรายทอง พวงสันเทียะ (2542 : 47-75) ศึกษาในรูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา แคลคูลัส 1 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี พบว่า เจตคติมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Clark-Thayler (1987 : 872-A) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการเรียนและแบบการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับมหาวิทยาลัยรวมทั้งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการเรียน แบบการเรียน และการศึกษาตัวแปรที่สามารถแบ่งแยกระหว่างนักศึกษาที่เรียนดีกับนักศึกษาที่เรียนไม่ดี โดยแบ่งนักศึกษออกเป็น 2 กลุ่ม ตามระดับคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาที่ผ่านมา พบว่า เจตคติมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาและสอดคล้องกับงานวิจัยของอดิศักดิ์ พงษ์พุดผลศักดิ์และคณะ (2544 : 311) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายใน โรงเรียนของรัฐ กรณีศึกษาจังหวัดลพบุรี

พบว่า เจตคติที่มีต่อการเรียนส่งผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และมีผลทางอ้อมกับผ่านการปรับตัว ฉะนั้นผู้ปกครองจึงควรและผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษาควรให้ความสำคัญกับการเรียนช่วยกันสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนให้นักศึกษาเห็นประโยชน์และความสำคัญของนักศึกษา

2.2 ตัวแปรที่มีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นทางตรงอย่างเดียวต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรมหาวิทาลัยสงขลานครินทร์ ได้แก่

2.2.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งนี้เนื่องจากผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีความต้องการที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ใ้บรรลุเป้าหมายและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสำคัญในการกระตุ้นให้บุคคลมีการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น โดยนักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงย่อมมีความปรารถนาที่จะปรับปรุงตนเองให้เก่งและมีความรอบรู้มากกว่าคนอื่น ๆ มีความพยายามและความทะเยอทะยานในการปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น ทำสิ่งที่ปรารถนาให้ประสบความสำเร็จตามที่คาดหวัง จึงมีโอกาที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำสอดคล้องกับงานวิจัยของของวิลลันด์ คล้ายเนียม (2533 : บทคัดย่อ) ศึกษา รูปแบบผลการเรียน โปรแกรมวิชาการบริหารธุรกิจ ในวิทยาลัยครุนครสวรรค์ พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของปรียาภรณ์ เพ็ญสุขใจ (2542 : 74-75) ศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนกรณีศึกษาจากนักศึกษาปริญญาตรี หลักสูตรภาคพิเศษ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของทรายทอง พวงสันเทียะ (2542 : 47-75) ศึกษา รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา แคลคูลัส 1 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของเยาวเรศ จันทะแสน (2545 : 91) ศึกษาปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาและยังเป็นตัวแปรที่พยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้ดียิ่ง สอดคล้องกับงานวิจัยของ Willens (1982 : 3927-A) ได้ศึกษาผลของสถานภาพทางเศรษฐกิจความสามารถทางภาษา การควบคุมตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความเพียรพยายามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยปีที่ 2 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Thome (1995 : 44 -49) ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับอำนาจหน้าที่ในการทำงาน ลักษณะงาน ความต้องการแข่งขัน ความไม่ตระหนักส่วนบุคคล นอกจากนั้นระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะมีค่าตามบทบาททางเพศที่ถูกกำหนดโดยขนบธรรมเนียมประเพณี แต่จะมีค่าสูงในกลุ่มที่กลัวการประสบความล้มเหลว ฉะนั้นผู้สอนควรปลูกฝังและส่งเสริมผู้เรียนให้ผู้เรียนมีความมานะพยายามในการทำงาน

ต่าง ๆ ใ้ประสบความสำเร็จโดย ควรส่งเสริมและสนับสนุนความต้องการของผู้เรียนให้ผู้เรียนได้เรียนหรือทำในสิ่งที่ชอบและมีความสามารถเพื่อให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น

2.2.2 อันดับที่ใช้ในการสอบเข้ามีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งนี้เนื่องจากลำดับที่ของการเลือกคณะและสาขาวิชาของนักศึกษาส่วนใหญ่จะเลือกคณะและสาขาวิชาตามที่ตนเองมีความถนัด ความชอบและความสนใจตรงกับความสามารถของตน ส่วนการเลือกในอันดับถัดไปเป็นการเลือกสาขาวิชาที่สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดน้อยลงไป เพื่อให้มีโอกาสในการเข้าศึกษาต่อได้ การที่นักศึกษาได้เรียนในคณะหรือสาขาที่ตนมีความถนัด มีความสนใจและสามารถเรียนได้ดีย่อมส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคิด แต่จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอันดับที่ใช้ในการสอบเข้ากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เข้าในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์มีความสัมพันธ์กันน้อย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการที่นักศึกษาเลือกอันดับในการสอบเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เป็นอันดับหลัง ๆ จึงส่งผลให้อันดับในการสอบเข้ามีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับต่ำสอดคล้องกับงานวิจัยของงานวิจัยของฉวีวรรณ หลิววัฒนา (2532 :บทคัดย่อ) ศึกษาวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสาเหตุระหว่างองค์ประกอบด้านภูมิหลังด้านสภาพแวดล้อมทางบ้านกับผลการเรียนนิสิตวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า อันดับในการเลือกคณะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในคณะวิทยาศาสตร์ สอดคล้องกับงานวิจัยของวลัยลักษณ์ อัครธีรวงศ์ (2538:47) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยของรัฐ ผลการวิจัยพบว่า อันดับที่เลือกเข้าเรียนเป็นปัจจัยที่มีผลต่อผลการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สอดคล้องกับอัญญา กรณินันท์ (2527 : 68) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอันดับการเลือกและคะแนนสอบคัดเลือกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและจำนวนปีที่ใช้ในการศึกษาของนิสิตสาขาสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า คณะที่เลือกศึกษาถ้าเป็นคณะที่ 1 หรือ 2 จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านิสิตที่เลือกคณะในการเข้าศึกษาเป็นอันดับอื่น ๆ นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าอันดับที่ใช้ในการสอบเข้าได้รับอิทธิพลมาจากคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมศึกษา ประเภทของโรงเรียน รายได้ของครอบครัว รายจ่ายของนักศึกษา และเจตคติต่อการเรียน ฉะนั้นผู้ปกครองควรรให้การสนับสนุนด้านการเงินแก่ผู้เรียนอย่างเต็มที่และเหมาะสมกับการเรียน ผู้บริหารควรจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมแก่ผู้เรียน และมีการพัฒนาบุคลากรทางการศึกษาอย่างต่อเนื่องเพื่อสนับสนุนกระบวนการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ครูผู้สอนควรมีการปรับปรุงและพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องและใช้ทักษะการสอนที่เหมาะสมกับการเรียนรู้ของผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ที่ดีและสามารถสอบเข้าศึกษาต่อได้ในอันดับต้น ๆ

2.2.3 วิธีสอบคัดเลือก อิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งนี้เนื่องจากวิธีสอบคัดเลือกใช้หลักเกณฑ์ในการสอบที่แตกต่างกัน มีมาตรฐานการสอบที่แตกต่างกัน ทำให้ผู้ที่สอบเข้าในวิธีสอบคัดเลือกที่แตกต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน กล่าวได้ว่าวิธีสอบคัดเลือกส่งผลต่อ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสอดคล้องกับกัลยาณี จิตต์การุณ (2541 : 27-28) ศึกษาเกณฑ์ การเข้าศึกษาต่อมหาวิทยาลัยในประเทศไทย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับวิธีการ สอบเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสอดคล้องกับพนม พงษ์ไพบูลย์ (2536 : 20) ระบุผลการวิเคราะห์รายงานการวิจัยว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีอิทธิพลต่อวิธีการสอบคัดเลือกเข้า มหาวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษามี การเปลี่ยนแปลงการสอบ มีการสอบรวม สอบแยก ด้วยเหตุผลที่ว่าต้องการความยุติธรรมและได้บุคคล ที่มีลักษณะเหมาะสมในการเข้าศึกษาต่อและสามารถศึกษาต่อได้อย่างมีความสุข สอดคล้องกับ อรุณี อ่อนสวัสดิ์และชอบ ลิซอ (2541 : 99-100) ฉะนั้นผู้บริหารควรมีวิธีการกำหนดระเบียบและ กฎเกณฑ์การคัดเลือกนักศึกษาให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน เพื่อให้สามารถคัดเลือกผู้ที่มีความรู้ ความสามารถและศักยภาพเพียงพอในการเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย

2.3 ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางอ้อมอย่างเดียวต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาศรีอยุธยา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ได้แก่

2.3.1 นิสัยในการเรียน มีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งนี้เนื่องจาก นักศึกษาที่มีนิสัยในการเรียนที่ดีจะมีการจัดระบบการเรียนที่มีคุณภาพ เช่น ใช้เวลาว่างในการอ่าน หนังสือหรือทบทวนบทเรียน อ่านบทเรียนล่วงหน้าในเนื้อหาที่จะเรียนในครั้งต่อไป ทำบทสรุปย่อ สำหรับการเรียนในแต่ละรายวิชา และมีการเตรียมพร้อมสำหรับการสอบอยู่เสมอก็จะทำให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงสอดคล้องกับงานวิจัยของเกษมชัย และหิม (2542 : 137) ศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือก องค์กรประกอบด้านจิตพิสัย องค์กรประกอบด้านสิ่งแวดล้อม กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา วิทยาลัยอิสลามศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พบว่า นิสัยในการเรียนเป็นองค์ประกอบด้านจิตพิสัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สอดคล้องกับมณฑารัตน์ ชูพินิจ (2540 : 92) ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของนักศึกษาศรีอยุธยา สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช พบว่า นิสัยในการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้อง กับ Cowell and Entwistle (1971 : 85-90) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง นิสัยในการเรียน เจตคติและ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิทยาลัยครู พบว่า นิสัยในการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียน และเกตุสุดา มนิระพงศ์ (2537:79-81) ได้ศึกษาเกี่ยวกับแบบจำลองความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า นิสัยในการเรียน มีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2.3.2 การปรับตัวมีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ส่วนใหญ่เริ่มเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นการเรียนในระดับที่สูงขึ้น ต้องมีการ ปรับตัวต่อสิ่งแวดล้อมหลาย ๆ ด้าน เพื่อให้สามารถใช้ชีวิตอยู่ในมหาวิทยาลัยได้อย่างมีความสุข

ดังนั้นนักศึกษาที่มีการปรับตัวที่ดีก็สามารถที่จะเรียนรู้ได้รวดเร็ว นอกจากนี้ผู้ที่ปรับตัวได้ดีก็ย่อมมีความมานะพยายามเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จทางการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยโดยการปรับตัวส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จึงส่งผลให้นักศึกษาที่มีการปรับตัวเร็วมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่ปรับตัวช้า สอดคล้องกับชวลีพรรณ พลขำนิ (2547 : บทคัดย่อ) ศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พบว่า การปรับตัวมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาไม่สอดคล้องกับสีบพงษ์ จินดาพล (2533 :57) ศึกษาปัญหาทางการเรียนและการปรับตัวของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒสงขลา พบว่า นิสิตมีการปรับตัวมีผลต่อการเรียนไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัย

จากการค้นพบในการวิจัยครั้งนี้ มีข้อเสนอแนะ 2 ประการ คือ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปประยุกต์ใช้

1.1 สำหรับครูผู้สอน และผู้บริหาร

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ ตัวแปรที่สำคัญที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 คือ คะแนนเฉลี่ยสะสมทุกระดับและเวลาที่ใช้ในการศึกษาเพิ่มเติม ฉะนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาควรให้ความสำคัญกับการสอนและการสร้างพื้นฐานความรู้ในแต่ละรายวิชาให้แก่ผู้เรียนและการปลูกฝังให้ผู้เรียนเป็นคนที่มีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้จักการใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ ส่งเสริมและปลูกฝังนิสัยในการเรียนที่ดีแก่นักศึกษา โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มที่ทำให้ผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกันได้ทำงานร่วมกันทำให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ที่ดีและได้มีการแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน ทำให้ผู้เรียนเกิดการทำงานร่วมกัน ช่วยปลูกฝังแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้แก่นักศึกษา หากพบว่านักศึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

ควรช่วยแก้ไขให้ดีขึ้น โดยการกระตุ้นให้กำลังใจให้แก่ผู้เรียนให้ผู้เรียนรู้สึกว่าคุณเองก็สามารถทำงานนั้นหรือสิ่งนั้นได้

1.2 สำหรับนักเรียน

ควรสร้างนิสัยการเรียนที่ดีให้แก่ตัวเอง และใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียน โดยทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเรียน นอกจากนี้นักศึกษาควรรับผิดชอบปรับปรุงด้านความรู้เดิมให้เพียงพอก่อนที่จะเรียนในแต่ละรายวิชาหรือระดับชั้นที่สูงขึ้น

1.3 สำหรับผู้ปกครอง

ผู้ปกครองควรเข้าใจว่าฐานะทางเศรษฐกิจมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ผู้ปกครองควรให้การสนับสนุนให้นักศึกษาได้รับการเอาใจใส่ที่ถูกต้อง ให้การสนับสนุนทางการเงินแก่นักศึกษาอย่างเพียงพอและเหมาะสมสำหรับการเรียน การซื้ออุปกรณ์ค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ผู้ปกครองควรปลูกฝังให้นักศึกษารู้จักใช้เวลาให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียน สร้างนิสัยการเรียนที่ดีแก่นักศึกษา เป็นแบบอย่างที่ดีส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง และสนับสนุนการส่งเสริมการเรียนให้นักศึกษาได้เรียนในสิ่งที่นักศึกษาต้องการเพื่อให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยในครั้งต่อไป

- 2.1 ควรวิเคราะห์ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับอื่น ๆ โดยเฉพาะระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา
- 2.2 ควรเพิ่มตัวแปรอื่น ๆ ที่คิดว่าเป็นตัวพยากรณ์ได้ดี เช่น คุณภาพการสอน ความวิตกกังวล หลักสูตร เพื่อให้ผลที่ครอบคลุมยิ่งขึ้น